MAZLUMUN YANINDA YER ALMAK

وَلَا تَحْسَبَنَّ اللّٰهَ غَافِلًا عَمَّا يَعْمَلُ الظَّالِمُونَ ۜ
إِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ الْأَبْصَارُ ﴿٤٢﴾

Aziz Kardeşlerim, Cumanız Mübarek Olsun!

Yüce Rabbimiz, okuduğum âyet-i kerimede şöyle buyuruyor: ***"Sakın, zalimlerin yaptıklarından Allah'ı habersiz sanma! Allah onları cezalandırmayı, korkudan gözlerin dışarı fırlayacağı bir güne erteliyor."*** (İbrahim, 14/42.)

Peygamberimiz (s.a.s.) de okuduğum hadis-i şerifte şöyle buyuruyor: *"Bir kötülüğe şahit olan, gücü yettiği takdirde onu eli ile düzeltsin. Buna gücü yetmez ise, dili ile düzeltsin. Buna da gücü yetmezse, kalbi ile o kötülüğe karşı tavır koysun. Kaldı ki bu durum da imanın asgarî gereğidir."* (Müslim)

Değerli Kardeşlerim!

İslam dünyası olarak ne yazık ki yine hüzünlü bir yaz mevsimi geçirdik. Gönüllerimiz mahzundu, gözlerimiz yaşlıydı. Zira bir taraftan İslam coğrafyasındaki kısır çekişmeler, şiddet ve çatışmalar, bizleri üzmeye devam ediyor. Diğer taraftansa Arakan'daki kardeşlerimizin maruz kaldığı baskı, zulüm, vahşet ve katliamlar yüreğimizi dağlıyor. Masum ve mazlumların uzak diyarlardan yükselen çığlıkları bizleri derinden yaralıyor.

Aziz Kardeşlerim!

Bugün Müslümanların maruz kaldığı haksızlıklar, asılsız ithamlar, şiddet ve zulümler hepimizi sarsmaktadır. Lâkin bundan daha acısı ise bütün bu yanlışlıklar karşısında büyük ölçüde insanlığın sergilediği duyarsızlıktır. Varlık amacı yeryüzünde kötülüğü, zulmü, haksızlığı önlemek olan kuruluşların sessizliğidir.

Aziz Müminler!

Yüce dinimizde bir insanın katli bütün insanlığın katli gibidir. Zira inancımızda insan, bizatihi insan olduğu için değerlidir. Allah'ın bir âyeti olduğu için saygındır. Herkesin canı, inancı, malı ve haysiyeti dokunulmazdır. Hiç kimse inancından dolayı temel hak ve özgürlüklerinden alıkonamaz. Yerinden yurdundan çıkarılamaz. Şiddete, vahşete maruz bırakılamaz. İnancımızda zulmetmek şöyle dursun, zulme sessiz dahi kalınamaz. Hangi gerekçeyle olursa olsun zalime asla meyledilemez. Mazluma sırt çevrilemez. Bu konudaki temel prensibimiz Peygamberimiz (s.a.s.)'in şu uyarısıdır: "İnsanlar bir zalimi görürler de onun zulmüne engel olmazlarsa, Allah'ın onları umumi bir azaba uğratması kaçınılmazdır." (Ebû Dâvûd)

Kıymetli Kardeşlerim!

İnancımız gereği asla ümitsizliğe kapılamayız. Bizler inanıyoruz ki zalimler er ya da geç hak ettikleri cezayı göreceklerdir. Bizler biliyoruz ki bütün bu olumsuzluklar elbette son bulacaktır. Yeter ki, bizler, birlik ruhuyla mazluma, masuma ve mahruma el uzatmaya devam edelim. Dil, din, renk, coğrafya ayrımı gözetmeksizin geçmişte olduğu gibi bugün de zalimin karşısında, mazlumun yanında yer alalım ve unutmayalım ki: *"Müslümanların haline duyarsız kalan kimse onlardan değildir."* (Taberânî)

Aziz Müminler!

Geliniz bu mübarek Cuma vaktinde el açıp Yüce Rabbimize canı gönülden yalvaralım: Allah'ım! Dünyanın çeşitli yerlerinde varlık mücadelesi veren kardeşlerimize rahmetinle, nusretinle muamele eyle! Onların bir an önce sıkıntıdan kurtulmalarını nasip eyle! Allah'ım! Arakan'da ve dünyanın muhtelif bölgelerindeki katliamlarda hayatını yitiren kardeşlerimize rahmet eyle! Yaralanan kardeşlerimize acil şifalar ihsan eyle! Allah'ım! İnsanlığa ve âlem-i İslâm'a feraset, basiret, huzur ve birlik lütfeyle! Bizleri insanlığını unutanlardan değil, insanca yaşayanlardan eyle (Amin)!

ДА ЗАЕМЕШ МЯСТО ДО УГНЕТЕНИЯ

وَلَا تَحۡسَبَنَّ ٱللَّهَ غَٰفِلًا عَمَّا يَعۡمَلُ ٱلظَّٰلِمُونَۚ

إِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمۡ لِيَوۡمٖ تَشۡخَصُ فِيهِ ٱلۡأَبۡصَٰرُ ﴿٤٢﴾

Уважаеми братя!

В айета, който прочетох по-горе, Всевишния Аллах повелява: ***„И не мисли [о, Мухаммед], че Аллах е нехаен към онова, което угнетителите вършат! Той само ги забавя за Деня, в който погледите [им] ще се вцепенят…“*** (Ибрахим, 14: 42).

А в хадиса, който прочетох, Пратеника на Аллах (с.а.с.) е казал: *„Който измежду вас види нещо порицано, нека го промени с ръката си. Ако не може, тогава – с езика си. Ако и това не може не може, тогава – със сърцето си, като това е най-слабата вяра“* (Муслим).

Скъпи братя!

Ислямският свят, за съжаление, прекара още едно тъжно и тежко лято. Душите ни скърбят, а очите ни сълзят. Тъй като, от една страна, насилията и конфликтите в ислямската география продължават, а от друга, натискът, жестокостта и кръвопролитията, на които нашите братя в Аракан са подложени, наскърбяват сърцата ни.

Братя мюсюлмани!

Няма съмнение, че несправедливостите, неоснователните обвинения, насилието и гнетът, на които мюсюлманите са изложени днес, разтърсват цялата ни общност. Но още по-лошо от това е коравосърдечността на международната общност и институции, които остават глухи и неми пред цялата тази несправедливост и гнет, въпреки че основната им цел на съществуване е „предотвратяване на злото, жестокостта и несправедливостта на земята“.

Скъпи вярващи!

В нашата религия убиването на един човек е прието за избиване на цялото човечество. Тъй като според нея човекът е ценен именно поради това, че е човек и че е едно от творенията на Аллах Теаля. Ето затова животът, вярата, имуществото и достойнството на всеки са неприкосновени. Никой не може да бъде лишен от своите основни права и свободи заради вярата си и не може да бъде измъчван и гонен от родината си поради това. Според нашето убеждение не само че несправедливостта е забранена, но и мълчанието пред нея също е прието за гнет. Без значение каква е причината, подпомагането на угнетителя е забранено, а подпомагането на угнетения е задължително.

Основният ни принцип в това отношение е следното предупреждение на Пратеника Мухаммед (с.а.с.): *„Ако хората забележат потисник да угнетява и не го възпрепятстват, то общото наказание, което Аллах ще стовари върху тях, е неизбежно“* (Ебу Давуд).

Уважаеми братя!

Поради вярата ни ние никога не трябва да изпадаме в отчаяние. Ние вярваме, че угнетителите рано или късно ще получат заслуженото си. Знаем, че всички тези негативи един ден ще приключат. Стига ние да сме единни и както в миналото, така и днес, да продължим подпомагането на потиснатите, бедните и невинните, без да правим разлика между езика, религията, цвета и географското им положение. И нека не забравяме, че:

„Който не се интересува от положението на мюсюлманите, той не е от тях“ (Таберани).

Братя мюсюлмани!

Елате в това благодатно време на петъчния ден заедно да разтворим ръце и се помолим от сърце: О, Аллах, помогни с Твоята сила и милост на всички наши братя и сестри, които се нуждаят от Твоята помощ, където и да са по света! Помогни им да се отърват от потисничеството и несправедливостта колкото се може по-скоро! Прояви милост – рахмет, към нашите братя и сестри, които са загубили живота си в Аракан и другаде по света! Дай здраве на болните им! О, Аллах! Отреди на ислямския свят и цялото човечество проницателност, прозорливост, щастие, спокойствие и единство. Стори ни от тези, които живеят човешки, а не от тези, които са забравили човечността си… (Амин!)

NEFİS ÖLMEZ, TERBİYE VE TEZKİYE EDİLİR

وَنَفْسٍ وَمَا سَوّٰيهَا ﴿٧﴾ فَاَلْهَمَهَا فُجُورَهَا وَتَقْوٰيهَا ﴿٨﴾
قَدْ اَفْلَحَ مَنْ زَكّٰيهَا ﴿٩﴾ وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسّٰيهَا ﴿١٠﴾

Muhterem Müslümanlar!

İnsanı diğer mahlûkattan ayıran en önemli özellik akıl yetisine sahip olmasıdır. Ayrıca insan, kendisindeki kötü huylarla mücadele edebilme ve böylece nefsini temizleyebilme melekesine de sahip bir varlıktır. Nefis ile ilgili yanlış tanımlamalarımızdan birisi de nefsin öldürülmesi tanımlamasıdır. Hâlbuki nefis öldürülmez, aksine terbiye ve tezkiye edilir.

Değerli Müminler!

Bu mânâda Şems suresinin şu ayetleri nefsi nasıl anlamamız ve ona nasıl muamele etmemiz gerektiğini bizlere bildirmektedir: ***"Nefse ve onu düzgün bir biçimde şekillendirip ona kötülük duygusunu ve takvasını (kötülükten sakınma yeteneğini) ilham edene andolsun ki, nefsini arındıran kurtuluşa ermiştir. Onu kötülüklere gömüp kirleten kimse de ziyana uğramıştır."*** (eş-Şems, 91: 7-10)

Bu ayet nefsin öldürülemeyeceğini, ama tezkiye ile yola gelebileceğini, dolayısıyla bir müminin, bir Müslümanın o nefsi tezkiye etmekle kurtuluş yolunu bulacağını göstermektedir. Bu bir mücadeledir ki, adına nefis mücadelesi demekteyiz. Nefis mücadelesi ile ilgili olarak Peygamber Efendimizden şöyle bir hadis rivayet edilmiştir: *"Akıllı kişi nefsine hâkim olup onu hesaba çekerek ölüm ötesi için çalışandır. Âciz (ahmak) kimse de nefsini hevasına tabi kıldığı hâlde Allah'tan (hayır) umandır."* (Tirmizî)

Bu hadis, nefis mücadelesinin aklı Allah yolunda kullanma ve böylece nefse hâkim olma olarak değerlendirmiş, nefsinin kötü arzularına uyduğu hâlde, hâlâ Allah'tan hayır bekleyenleri âciz kimseler, ahmak kimseler olarak değerlendirmiştir.

Aziz Kardeşlerim!

Nefsin tezkiye edilmesi, onun isteklerine karşı çıkmakla olur. Ve nefis mutlaka Allah'ın razı olmadığı bir şeyi emreder! Öyle ise nefsi dizginlemenin yolu onun münker isteklerinin tersini yapmaktır. Nefis haset ettirirse, haset etmemek gerekir. İbadetlerde ihmalkârlığı hoş gösterirse aksine, ibadetlere daha çok itina göstermek gerekir. Haramları bize çekici gösterdiğinde haramlardan kaçmak gerekir. Kazandığımız rızıklarımızda hakkı olanların hakkını vermeyi bize yük gösterirse, mutlaka bir hayır hasenat ve infakta bulunmak gerekir. Başkalarına hoş davranmayı zayıflık olarak gösterdiğinde, kızgın olduğunuz kimse ile dahi hemen barışmak gerekir. Herhangi bir konuda insanlara zorluk çıkarmayı emrederek güç ve kuvvet gösterisinde bulunmak isterse, hemen insanların işlerini kolaylaştırıcı, onlara çare olucu bir iş yapmak gerekir. Karşılaştığımız zorluklar karşısında Allah'a isyanı telkin ediyorsa, hemen Rabbimiz'e şükrümüzü eda ederek, sabra sarılmak gerekir.

Değerli Kardeşlerim!

Saydıklarımız nefsimiz ile nasıl mücadele edebileceğimize dair sadece birkaç örnektir. Asıl söylemek istediğimiz, nefsin terbiye ve tezkiye edileceğinin bilincinde olmamız gerektiğidir. Bunun için de insanın bizzat kendisinin bu terbiye ve tezkiye işini ele alması gerekmektedir.

"Ne yapayım? Nefsim istedi, canım çekti, bir şey olmaz." demek çok yanlıştır. Bu gibi mazeretler nefse daha da kuvvet verir! Nefsin ana besin kaynağı tam da bu davranıştır.

НЕФСЪТ НЕ УМИРА, А СЕ ВЪЗПИТАВА И ПРЕЧИСТВА

وَنَفْسٍ وَمَا سَوَّىٰهَا ﴿٧﴾ فَأَلْهَمَهَا فُجُورَهَا وَتَقْوَىٰهَا ﴿٨﴾
قَدْ أَفْلَحَ مَن زَكَّىٰهَا ﴿٩﴾ وَقَدْ خَابَ مَن دَسَّىٰهَا ﴿١٠﴾

Уважаеми мюсюлмани!

Това, което различава човека от другите живи същества, са умът и интелектът, които той притежава. Освен това човекът е същество, което притежава сила и опит, чрез които да се бори със своите лоши навици и по този начин да възпита своята душа, тоест своето его. Едно от погрешните твърдения относно нефса е това, че той може да бъде убит и премахнат завинаги, но истината е там, че това не може да се случи, напротив, той трябва да се възпитава и пречиства.

Скъпи вярващи!

В този смисъл следващите стихове от сура Шемс ни разкриват начина, по който трябва да разбираме нефса, и начина, по който трябва да го третираме: ***„…и в душата, и в Онзи, Който я е създал, и ѝ е разкрил нечестивостта и богобоязливостта ѝ! Сполучва онзи, който я пречиства…“*** (еш-Шемс, 91: 7–9). Тук ясно се подчертава, че нефсът не може да бъде убит, затова вярващият мюсюлманин трябва да се старае към неговото пречистване и възпитание, за да намери пътя на спасението. Това е една борба, наречена „борба с нефса“, относно която Пейгамбера (с.а.с.) е казал: *„Умният човек е този, който контролира нефса си, държи му сметка и се подготвя за отвъдното. А слабият [и глупав] човек е онзи, който следва прищевките на нефса си и се надява Аллах да го дари с добро“* (Тирмизи). Този хадис дава да се разбере, че ние трябва да използваме разума си по пътя на Аллах и така да контролираме егото си, тъй като би било глупаво от наша страна да следваме лошите прищевки на нефса, след което да се надяваме на добро от Аллах.

Скъпи братя!

Пречистването на нефса може да бъде осъществено само тогава, когато ние се противим на неговите безкрайни прищевки. Няма съмнение, че той винаги заповядва нещата, които са в противовес на задоволството на Аллах. Тогава възпитанието и контролът върху него могат да бъдат осъществени, като правим всичко обратно на неговите прищевки. Ако нефсът ни кара да завиждаме, ние не бива да го правим. Ако ни подтиква към нехайство в ибадета, ние трябва да обърнем повече внимание към него. Ако ни тласка към извършването на нещо забранено, ние трябва да отбягваме от него. Ако ни препятства да раздаваме от спечеленото ни имущество на тези, които имат право над него, то тогава трябва да раздаваме още повече. Ако показва добрите ни отношения към другите като слабост, тогава веднага трябва да се сдобрим с хората, с които сме се скарали. Ако ни заповядва да затрудняваме хората и използваме силата си срещу тях, тогава ние трябва да намерим решение на проблема им и да ги улесним да свършат работата си. Ако ни кара да се съпротивляваме и бунтуваме пред Аллах, когато попаднем в беда, тогава ние трябва да проявяваме търпение и да отправяме благодарности към Него.

Уважаеми джемаат!

Примерите, които споменахме, са само някои от тези, които ни показват как да контролираме своето его. Основното, което се иска да осъзнаем, е, че възпитанието и пречистването на нефса е възможно. Но човек сам трябва да се заеме с тази важна задача. И да знаем, че крайно погрешно е да се казва: „Какво да направя? Нефсът ми го желае, душата ми го иска, от толкова малко нищо няма да стане“. Тези и подобни на тях оправдания дават още по-голяма сила на нашия нефс. Не трябва да забравяме, че тези оправдания са основният източник, от който нефсът ни се захранва.

Молим се на Аллах Теаля да ни напътва и ни пази от лошотиите на невъзпитания нефс! (Амин)

HAZRETİ TALHA BİN UBEYDULLAH (R.A.)

إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَأَقَامُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتَوُاْ ٱلزَّكَوٰةَ لَهُمۡ
أَجۡرُهُمۡ عِندَ رَبِّهِمۡ وَلَا خَوۡفٌ عَلَيۡهِمۡ وَلَا هُمۡ يَحۡزَنُونَ ٢٧٧

Muhterem Müslümanlar!

Bugünkü hutbemiz, cennetle müjdelenen on sahabiden biri olan Hazreti Talhâ bin Ubeydullah (r.a.) hakkında olacaktır.

Bu mübarek insan, İslâm'ı ilk kabul eden sahabilerden biridir. Rivayet edildiğine göre, ticaret için gittiği Şam'ın Busra kasabasında karşılaştığı bir rahipten Mekke'den bir peygamber çıkacağını işitmiştir. Rahibin tarifinden, peygamberin Muhammed (s.a.s.) olduğunu anlar. Derhal Mekke'ye dönen Talhâ, Rasulüllah (s.a.s.)'in peygamberliğini ilân ettiğini işitince Hazreti Ebu Bekir vasıtasıyla ona biat ederek Müslüman olur. Müslüman olduktan sonra Mekkeli paganlar tarafından diğer Müslüman olan sahabiler gibi işkencelere tabi tutulur. 622 yılında hicret emri çıkınca kendisi de Mekke'den Medine'ye hicret eder. Burada yeniden ticaretle uğraşmaya başlar ve kısa sürede Medine'nin sayılı zenginlerden olur, lâkin bu zenginlik onu Allah yolundan alıkoymaz, bilakis daha çok dinine sarılır ve Allah Teâlâ'nın emretiği gibi "canıyla ve malıyla" O'nun yolunda hizmet eder.

Değerli Müslümanlar!

Bilindiği gibi, Bedir'den sonra İslâmın en önemli gazâsı, Uhud savaşıdır. İşte bu gazveye katılan Talha ibn Ubeydullah, savaşın ilerleyen aşamalarında, iki ateş arasında kalan İslâm ordusu dağılınca, Muhammed (s.a.s)'i savunmak için kalan çok az kişiden biriydi. Bu savaşta seksenin üzerinde yara aldığı ve bunlardan birinin kolunu sakat bıraktığı rivayet edilir. Yine bu savaşta Peygamber (s.a.s.) onun hakkında şöyle dediği rivayet edilir: "Uhud günü yer yüzünde sağımda Cebrâil, solumda Talha bin Ubeydullah'tan başka bana yakın bir kimse bulunmadığını gördüm" buyurmuşlardır. Başka bir gün Peygamberimiz (s.a.s.) Talha'ya işaret ederek sahabe-i kirama: "Ayak*ları üzerinde dolaşan bir şehit görmek istiyor musunuz? İşte o Talha bin Ubeydullah'tır.*" buyurmuştur (Buharî).

Kardeşlerim!

Bu büyük sahabînin yerini ve değerini daha iyi anlamak için o asra gitmek gerekir. Rasûlüllah (s.a.s.) ile birlikte Mekke'ye giden Hazreti Talha, Mekke'de haccı eda edip Veda hutbesini dinledikten sonra Medine'ye dönmüş ve bir müddet orada kalmıştır. Rasûlüllah (s.a.s.)'ın vefâtından çok müteessir olup, tenha bir köşeye çekilip ağlamıştır. Sonra Hazreti Ebû Bekir'in halife seçildiğini görüp hemen ona bîat etmiştir ve onun hilâfeti zamanında bütün savaşlara katılmıştır. Hazreti Ebû Bekir hastalandığında, yerine kimin halife olmasını Hazreti Talha ile istişâre etmiş ve Hazreti Ömer'i uygun görmüşler. Hazreti Ömer'in vefatından sonra Osman bin Affan, halife seçilmesinden evvel kendi hakkını Hazreti Talha'ya vermiş ve kendisinden halife olmasını talep etmiştir, lâkin Talha bu teklifi kabul etmez ve böylece Osman (r.a.) üçüncü raşid halife olur.

Müslümanlar arasında ilk bölünme olarak sayılan Cemel Savaşı'nda şehid düşen Hazreti Talha'nın cenaze namazının bizzat Hazreti Ali tarafından kıldırıldığı rivayet edilir. Böylece "Talha cennettedir" diye bizzat Peygamberimiz tarafından müjdelenen Talhâ bin Ubeydullah (r.a.), o çok özlediği cennet bahçelerine doğru yola koyulur.

Allah Teâlâ hepimizi cennetle mükâfatlandırsın! (Amin)

ХАЗРЕТИ ТАЛХА ИБН УБЕЙДУЛЛАХ (Р.А.)

إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَأَقَامُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتَوُاْ ٱلزَّكَوٰةَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِندَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٧٧﴾

Уважаеми мюсюлмани!

В днешното ни хутбе ще разкажем за Талха ибн Убейдуллах, един от десетте сподвижници на Мухаммед (с.а.с.), които той приживе известил с дженнет.

Този благословен човек е сред първите от сахабиите, които приели исляма. Според това, което се разказва в преданията, той търгувал в областта Шам, когато един ден в град Бусра чул от християнски свещеник, че в Мекка щял да се появи пейгамбер. От описанията на свещеника той разбрал, че това е Мухаммед (с.а.с.), и веднага се върнал в Мекка. Когато пристигнал там, той чул, че Пейгамбера (с.а.с.) провъзгласил своя призив сред хората, и с помощта на Ебу Бекир (р.а.) отишъл при него и му дал биат – клетва за вярност и сътрудничество, така се наредил в редиците на първите мюсюлмани. След като станал мюсюлманин, той бил измъчван редом с останалите мюсюлмани от меканските езичници. Това продължило така, докато през 622 година на мюсюлманите им било заповядано да направят хиджрет, тогава и той се преселил от Мекка в Медина. Тук той отново започнал да се занимава с търговия и за кратко време станал един от забележителните търговци на Медина. Цялото това богатство не отклонило усилията, които той полагал в името на Аллах Теаля, напротив, той още повече полагал грижи за своята религия и както повелява Всевишния Аллах, „със своята душа и богатство“ служел по Неговия път.

Скъпи братя!

Както се знае, най-важната битка в ислямската история, след тази при Бедр, е битката при Ухуд. Именно в разгара на тази голяма битка, когато мюсюлманите попаднали под насрещния огън на своите противници и редиците им били разпръснати, един сред малкото хора, които останали около Пратеника на Аллах (с.а.с.), бил Талха ибн Убейдуллах. В тази битка той бил ранен на повече от осемдесет места, като една от тези рани била причина да осакатее с едната си ръка завинаги. Разказва се, че относно тази битка Расулюллах (с.а.с.) казвал: *„В деня при Ухуд видях, че в близост до мен няма никой друг освен Джебраил, стоящ от дясната ми страна, и Талха ибн Убейдуллах – от лявата“. В друг ден Пратеника на Аллах (с.а.с.), намеквайки за Талха, казал на сподвижниците около себе си: „Искате ли да видите мъченик – шехид, който се разкарва жив сред вас?! Ето, това е Талха ибн Убейдуллах…“* (Бухари).

Уважаеми братя!

Ако искаме да осъзнаем изцяло мястото на тази велика личност, то би трябвало да се върнем в онзи далечен век, за да видим стойността му сред неговите приятели. Талха (р.а.) заминал с Расулюллах (с.а.с.) и направил хадж заедно с него. Там той чул неговата прощална проповед. Не след дълго Пейгамбера (с.а.с.) си заминал от този свят, а Талха останал покосен от скръб, което го накарало да се отдръпне от обществения живот и да прекара известно време далеч от хората. Когато Хазрети Ебу Бекир бил избран за халиф, той веднага му се заклел във вярност, а когато Ебу Бекир се разболял, се посъветвал с Талха относно това кой да бъде избран на неговото място. По съвет на Талха за халиф бил предложен Омер (р.а.). След смъртта на Хазрети Омер, Осман (р.а.) предложил на Талха ибн Убейдуллах да стане наместник – халиф след Омер, но той отказал и така Осман бил избран за трети праведен халиф.

Талха ибн Убейдуллах бил убит във битката при Джемел, която е и първата битка, станала причина за раздора и разединението на мюсюлманите. Според преданията бил погребан лично от Али ибн Еби Талиб (р.а.). Така Талха се отправил към градините на дженнета, за който толкова много копнеел, след като бил известен от самия Пейгамбер (с.а.с.) с думите: „Талха е от обитателите на дженнета…“.

Моля се на Аллах Теаля да награди всички нас с дженнет, иншаллах! (Амин)

MEVLİD-İ NEBEVİ

قُلْ إِن كُنتُمْ تُحِبُّونَ ٱللَّهَ فَٱتَّبِعُونِى يُحْبِبْكُمُ ٱللَّهُ
وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ ۗ وَٱللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٣١﴾

Muhterem Müminler!

Günümüz dünyasında olduğu gibi vahşetin ve zulmün kol gezdiği bir topluma gönderilen Peygamberimiz, kıyamete kadar insanlığa örnek olacak ahlâk numûneleri sunmuştur. Günümüzün insanlığı bu eşsiz prensiplere her zamankinden daha çok muhtaçtır.

O Kutlu Elçi, bütün insanlara gönderilmiş en son peygamberdir. O, hak yoldan sapan insanları, doğru yola döndürmek için görevlendirilmiş Rahmet Peygamberidir. ***"De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allâh bağışlayandır, esirgeyendir."*** (Âl-i İmrân, 3/31)

Değerli Kardeşlerim!

Peygamberimizin hayatından örnek almamız gereken en önemli konulardan biri de Onun ahlâkıdır. O, kendi ifadesiyle, güzel ahlakı tamamlamak için gönderilmiştir. Konuyla ilgili olarak sahabilerden birisi Hazreti Ayşe annemize, "Efendimizin ahlâkı nasıldı?" diye sorduğunda, o, güzeller güzelinin ahlâkını "Onun ahlakı Kur'an ahlâkıydı. Siz hiç Kur'ân okumaz mısın?" buyurdular. (Müslim) Yine Yüce Rabbimiz Kur'an-ı Kerim'de ***"Muhakkak ki sen Yüce bir ahlak üzeresin."*** buyurmuştur. (el-Kalem, 68/4) O, Kur'ân deyimiyle üsve-i hasene, numûne-i imtisâl idi. O, kendi ihtiyacı olduğu halde verebilen îsâr sahibi idi.

O yüce insan, son derece mütevazı birisiydi. Bir gün kendisiyle konuşan birinin titrediğini, heyecanlandığını görünce, onu rahatlatmak için, *"Ben tuzlanarak güneşte kurutulmuş et yiyen (Kureyşli) bir kadının çocuğuyum."* (İbn Mace) demiştir.

Muhterem Müslümanlar!

Peygambere tabi olmadan, Onun hadis ve sünnetine sarılmadan İslam'ı yaşamak, gerçek bir Müslüman olmak mümkün değildir. O yüzden de onun örnek hayatından bazı pasajlara hep birlikte kulak verelim:

* Peygamberimiz, birisi ile karşılaştığında mutlaka selâm verirdi.
* Gönüllerin efendisi, her işe besmele ile başlardı.
* Acıkmadan yemez, tam doymadan da yemekten kalkardı.
* Sahabilerden birisi hasta olduğunda onu ziyaret eder ve bir ihtiyacı olup olmadığını sorardı.
* Namazlarını hep cemaatle kılar ve ashabına böyle yapmalarını tavsiye ederdi.
* Allah Rasûlü insanlara emeklerinin karşılığını hemen verirdi.
* İki cihan güneşi, çocuklarla karşılaştığında onlara selam verir, onlarla şakalaşırdı.
* Boş sözlerden kaçınırdı.

Kardeşlerim!

Hutbemizi, Rasûlüllah'ın veda hutbesinde vurguladığı şu cümleyle sona erdirmek istiyoruz: *"Size iki şey bırakıyorum. Bunlara uyduğunuz müddetçe asla sapıtmayacaksınız: Bunlar, Allah'ın Kitab'ı ve Rasûlünün sünnetidir."* (Muvatta)

МЕВЛИД-И НЕБЕВИ – РОЖДЕНИЕТО НА ПРАТЕНИКА (С.А.С.)

قُلۡ إِن كُنتُمۡ تُحِبُّونَ ٱللَّهَ فَٱتَّبِعُونِي يُحۡبِبۡكُمُ ٱللَّهُ وَيَغۡفِرۡ لَكُمۡ ذُنُوبَكُمۡۚ وَٱللَّهُ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ٣١

Уважаеми братя мюсюлмани!

Пратеника Мухаммед (с.а.с.) беше изпратен в среда, пълна със страдание и насилие, приличаща на съвременния ни свят, но именно в тази среда той успя да представи на човечеството редица морални принципи, които ще бъдат образец за хората, докато свят светува. Този благословен Пратеник е последният вестител до всички хора, Пейгамбера на милостта, изпратен, за да напътва заблудените към правия път. За него Аллах Теаля повелява: ***„Кажи: „Ако обичате Аллах, последвайте ме! И Аллах ще ви обикне и ще опрости греховете ви. Аллах е опрощаващ, милосърден“*** (Ал-и Имран, 3: 31).

Скъпи вярващи!

Една от най-важните теми, които трябва да вземем за пример от живота на нашия Пейгамбер, е прекрасният му ахляк. И както споменава той самият, изпратен бил, за да изгради напълно добрия нрав. Относно това един от сахабиите попитал Айше (р.анха): *„Какъв нрав притежаваше Пратеника на Аллах?“, а тя изразила морала му с думите: „Неговият нрав беше Коранът. Вие не четете ли Коран!?“* (Муслим). И отново в Свещения Коран Всевишния повелява: ***„Ти наистина имаш велик нрав“*** (ел-Калем, 68: 4). Според Свещената Книга той е „усве-и хасене – най-добрият пример“, който би трябвало да се следва“. Той е проявяващият „исар“ – раздаващият, въпреки че самият той е в нужда. Този велик човек бил безкрайно скромен, до такава степен, че когато видял човек да се притеснява пред него, казал: *„[Не се притеснявай], аз съм син на [една бедна] жена, която ядеше изсушено месо…“* (Ибн Мадже).

Уважаеми братя!

Не е възможно да бъдем истински мюсюлмани, без да се подчиним на Пратеника (с.а.с.) и без да следваме неговия сюннет. Нека сега всички заедно си припомним някои моменти от житейския му пример:

* Той поздравяваше със селям всеки, който срещнеше на пътя.
* Започваше всяко нещо с името на Аллах – бесмеле.
* Не се хранеше, преди да е огладнял, а когато ядеше, ставаше, преди да се е заситил.
* Когато някой от сахабиите се разболееше, той го посещаваше и питаше дали има необходимост от нещо.
* Кланяше намазите си винаги с джемаат и насърчаваше сподвижниците си и те да правят същото.
* Отдаваше заслуженото на работника, преди да е изсъхнала потта му.
* Отправяше селям към децата, играеше и се шегуваше с тях.
* Отбягваше празнословието.

Братя мюсюлмани!

Искам да завърша хутбето си със следните слова на Пейгамбера (с.а.с.), върху чиято важност той наблегнал в прощалната си проповед: *„[О, хора!] Оставям ви две неща, докато вие се придържате към тях, никога няма да се заблудите. Оставям ви Книгата на Аллах и сюннета [житейския пример] на Неговия Пратеник“* (Муватта).